

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

19. Aarg. Nr. 21.

Den 1. August 1870.

Priis: 6 Sk. pr. Bxp.

Forsvar for religiøs Frihed.

En Tale, rettet mod Culloms Udkast, holdt i de Forenede Staters Congress's Underhuus i Washington den 23de Marts 1870 af Utahs Delegerede W. S. Hooper.

(Fortfat fra Side 311.)

Jeg haaber, Herr Ordfører, at Mænd med større Evner og mere Indsigt i Lovkyndigheden end jeg ville drøfte de juridiske Urimeligheder i dette Udkast, der er svanger paa Ondt, ikke blot for Utahs Vedkommende, men for Nationen som et Hele; dog vil jeg tage mig den Frihed at henlede Opmærksomheden paa den syvende Paragraph, som giver en enkelt Embedsmand — de Forenede Staters Marskal tilligemed Rettens Striver — udelukkende Ret til at vælge en Jury, og ligeledes paa den tiende Paragraph, der bestemmer, at Individier, som hylde anstøbelige Religionsbegreber — ikke blot dem, der udøve Polygami, men som blot troe paa dette Princip — ikke kunne antages som Edsvorne (jurymen).

For bedre at kunne fatte, hvilket knusende Slag dette Forslag retter mod selve Grundvolden for vore Friheder, saa

lad os for et Dieblit tilbagefalde i vor Grindring Oprindelsen til Edsvorneretten og dens senere Udvikling, og endstjondt dette er Noget, Enhver kjennder ligesaagodt som de ti Bud, er det dog ikke afveien at tænke baade paa denne og disse engang imellem. Edsvorneretten var i Begyndelsen et Forhør per pais — det vil sige af Landet; med andre Ord, naar en Forbrydelse blev begaaet, kom hele Befolkningen i Communen sammen og sad i Dom over den Anklagede. Denne Fremgangsmaade blev besværligere jo større Befolkningen blev, hvorfor tolv Mænd valgtes ved Lodtrækning, hvorved man troede at sikke sig en Repræsentation af den offentlige Mening i hele Communen, og for at være endnu sikkrere paa, at dette blev Tilfældet, vedtoges, at disse Tolv skulde være enstemmige i deres Udsagn.

En ærlig Edsvorneret ansaaes blandt

vore Forsfædre Angel-Sagerne at være af saa stor Betydning, at den i Magna charta (Englands Grundlov) ofte fremhæves som det fornemste Bærn for Englands Frihed.

Blackstone siger om den: „Den er den engelske Lovkyndigheds Perle. Det er det ustatteerligste Privilegium, nogen Undersaat kan ønske sig, at hans Person, hans Eiendom og hans Frihed ikke kan antastes uden ifølge enstemmig Vedtagelse af tolv af hans Naboer og Ligemænd, — en Forholdsregel, som under Forsynets Styrelse har sikret denne Nation (den engelske) sine retmæssige Friheder i en lang Aarrække.“

Vort eget Folk (det amerikanske) har ikke staaet tilbage for Englænderne i den hæderlige Paastjonnelse af Edsvoreretten. I vor oprindelige Grundlov staaer der simpelthen, at alle Forbrydelser, undtagen Misbrug af Embedsmyndighed, skulle dommes af Edsvoreretten. Forfatterne af Grundloven antog Ordene „dommes af Edsvorne“ for tilstrækkelig betegnende, da dette var en gammel hævdet Vedtægt, samt at en Hentydning til denne Slags Rettergang var tilstrækkelig, men saadan var ikke Folkets Mening. En af de alvorligste Invendinger imod Vedtagelsen af Grundloven i Staterne var netop dens Utydelighed i dette vigtige Punkt, og Alexander Hamilton bestræbte sig for i et af sine skarpsindigste og omhyggeligst overveiede Numre af „the Federalist“ at bortræsonere disse Invendinger. Grundloven blev vedtaget, men Nationen var ikke tilfreds, og et af de første Tillæg til samme bestemmer noiere, „at ingen Person skal holdes til Ansvar for Mord eller anden grov Forbrydelse uden ifølge Klage eller Stevning af en Grandjury,“ samt at „i alle kriminelle Sager skal den Anklagede have Ret til at fordrø offentlig og snarest mulig stedfindende Forhør af

en upartist Jury af Mænd i den Stat eller Comune, hvor Forbrydelsen er begaaet.“

De vil heraf kunne see, Herr Ordfører, med hvilken samvittighedsfuld Omhu vore Forsfædre vaagede over dette Bærn for Folkets Friheder. Intet blev overladt til Gjetning eller Vedtægt, men hver Borger blev paa det Allerhøitideligste tilfikkret upartist Forhør af en Jury, bestaaende af hans Naboer og Ligemænd, boende i det Distrikt, hvor Forbrydelsen sagdes at være begaaet.

Er der nu noget Medlem i dette ærede Huus, som tør sige, at det her foreliggende Udkast ikke staaer i aaben Strid med denne hellige Bestemmelse i vor dyrebare Grundlov? Forhør af en Edsvoreret paa den Maade, som Mr. Cullom har foreslaaet, er langt værre end ingen Edsvoreret, thi en ussel, raad-den Form bliver tilbage, medens dens Aand er heelt forsvunden. En partist Jury er værre end ingen. Den ubetydeligste Juster i Lovkyndighed veed, at Hoveddyden ved en Edsvorerets Kjendelse bestaaer deri, at den Anklagede bliver domt af tolv upartiste Mænd, der vælges ved Lodtrækning blandt hans Naboer; af Mænd, som ere uden Kjendskab til eller Interesse i Sagen og ikke valgte af Regeringen; af Mænd, hvis Udsagn man har al Grund til at troe er et Udtryk af den offentlige Mening i den Egn, hvor den formeentlige Forbrydelse er begaaet. Enhver anden Fremgangsmaade ved Edsvoreretten vilde være Taabelighed og Narreværk. Begrebet om offentlig Moral varierer betydelig i et Land af saa stor Udstrækning som vort, og Indføererne og Haandhæverne af Jurysystemet havde netop dette Faktum for Die og havde derfor visseligen sørget for, at ingen Person skal straffes, førend hans Skyldighed er erkjendt af den Comune, hvori han troes

at have forsynet sig. Men dette grundlovsstridige, ærefrænkende Forslag, som her er fremlagt for det ærede Huus, træder alle vedtagne Principer under Fødder og er beregnet paa at tilintetgjøre en Borgers dyrebareste Rettigheder. Jeg har en uroffelig Tro paa mit Fødelands Lyse og herlige Fremtid, men skal mit Haab realiseres, maae Landets Repræsentanter her paa dette Sted kraftigt og skaanseløst tilbagevise alt saadant foragteligt Lovmækket, som det foreliggende Udcast tilfigter.

Jeg har dvælet omstændeligere ved dette Punkt end ved noget andet, fordi det er saa grov en Krænkelse af vor Grundlov, men hele Udcastet er fra først til sidst saa foragteligt, at det er en Fornærmelse mod et frit Folks Repræsentanter at fremlægge det til Dverbeielse. Dette er en Tidssalder, der udmærker sig ved sin store religiøse Tolerance, men dette Udcast fører Tanken tilbage til Inquisitionens forfærdelige Dage og til de Tider, da Kvækerne i Ny England bleve forfulgte og forviste og Kjettere brændte paa Baalet.

Det er kun ganske kort siden, at dette Folk med Glæde hilsede Afslutningen af en Traktat med en hedenst Nation, hvilken blev iværksat ved et tidligere Congressmedlems Nidkjærhed, *) hvis pludselige Død fyldte Landet med Sorg. Ifølge denne Traktat tilstodes der polygamiske Chineseere her i Landet Beskyttelse i Nydelsen af deres Afgudsdyrkelse, i Opførelsen af Templer, fyldte med Gudebilleder, og i Udøvelsen af deres for ethvert civiliseret Menneske vederstyggelige Religionsstikke. Og besynderlig nok, medens de civiliserede Nationer i Europa have forenet sig om at understøtte og opret-

holde en Nation, der praktiserer Polygami i dets laveste Form, og med Begeistring imødesee dens Gesandtskabs Komme, har den amerikanste Congress under Dverveielse et Lovforslag, hvis Formaal er at tilintetgjøre et driftigt Folk, som netop har grundet Civilisationen i forhen udrykkede og ubeboede Egne i vor Union. Kan det være muligt, at vor Nations Congress for et Dieblik vil kunne ønske Tilintetgjørelsen eller Fordrivelsen af en væsentlig Deel af vore egne Borgere blot for en Meningsforskjel i religiøs Henseende? En Forskjel, som ingenlunde vedrører Christendommens Grundlag, men hvis Efterlevelse i tidligere Tid endog paalagdes Guds Folk som en Pligt. Denne Tolerance i Religionsanliggender, som er et af Civilisationens Hovedprinciper, skriver sig slet ikke fra Ligegyldighed for Christendommens Grundsætninger, men derimod fra uroffelig Tillid til deres Uomstødelighed — en uroffelig Dverbeviisning hos Folket, at Sandheden er mægtig og vil seire. Vi have taget Pauli Ord som Motto: „Prøv alle Ting og behold det Bedste.“ Hiin gamle jødiske Lærde var i sin fuldkomne Tillid til at Gud vilde værne om sine Egne en Typus for Nutidens Mand, da han sagde: „Afhold Eder fra disse Mænd og lad dem i Fred, thi hvis dette Værk er af Gud, kunne I ikke omstøde det, og er det af Mennesker, vil det falde af sig selv.“

Jeg har den Ære at repræsentere her det meest beløiede Folk i denne Nation. Jeg vilde gjøre mig skyldig i en Fornærmelse mod dette Huus og det amerikanste Folks sunde Fornuft, om jeg skulde nedværdige mig til at imødegaae de utallige Bagvædsfælder, der i Marens Lob ere udslyngede imod mine Venner i Utah. Disse løgnagtige Fremstillinger have deres Udspring fra en fælles Rod: Ønsket om at

*) Herr Burlingame, amerikanst Minister i China.

berige sig paa Nationens Betsfning. De ere Fostre af en Bande fallerede Spekulanter, der med Begjerlighed tragte efter at blive rige, selv om Mennekeliv derved skulde offers. Under Præsident Buchanan's Administration blev en Krig mod Mormonerne sat i Værk, hovedsagelig paa Grund af Dommer W. W. Drummonds falske Vidnesbyrd — en Mand, bekendt for sin infame Vandel, og som er nævnt som Hjemmelsmand i Rapporten, der er vedlagt Mr. Culloms Udkast. Hans Indberetning til Regjeringen, at Mormonerne havde ødelagt alle Arkiver, Dokumenter osv., tilhørende Unionens Høiesteret i Territoriet Utah, samt grovlig fornærmet Regjeringens Embedsmænd, da disse søgte at hindre saadanne Volds-gjerninger — var, ifølge min Underretning fra ufeilbarlig Kilde, en af de fornemste Aarsager til den saakaldte Utah-krig. En Armee blev sendt til vort Territorium og en tyve, tredive Millioner Dollars blev udgivet af Statskammeret, forinden det saaldt Regjeringen ind at undersøge, om de erholdte Underretninger vare paalidelige eller ikke. Da saa endelig Mænd sendtes ud for at undersøge Sagen, opdagede man, at det Hele var opdigtet — at alle Statsdokumenter vare i bedste Orden. *)

*) Udbrag af Gubernur Cummings's Rapport.

Det eksekutive Contoir,
Salt Lake City. U. T. 2den
Mai 1858.

Min Herre.

Siden min Ankomst hertil, har jeg været beskæftiget med at undersøge Høiesterets og Distriketternes Bøger og Papirer, hvilke jeg nu med Sagkundskab kan meddele ere i bedste Orden. Dette vil ubetviblv være en kjærkommen Underretning for dem, der have næret andre Ansøuelser. Jeg har ogsaa undersøgt den lovgivende Forsamlings Bøger og andre Dokumenter, vedrørende Stats-

Dermed var den Krig forbi, dog ikke tidnok til at hindre Kontraktører og andre Armee-Tjener i at erhverve sig kolossale Formuer. Disse selvsamme Mænd og mange ligesindede længes efter en Fornyelse af hiin gylbne Tid. Det er dem, som tube Løgn og Bagvadtelser i Publikums Øre: at Mord ere talrige i Utah, at Liv og Guds staaer i stadig Fare, med mindre en Armee kommer derop til deres Beskyttelse osv.; de have undertiden endogsaa faaet enkelte af Armeens Officerer til at hjælpe dem i deres stjændige Rænter, deels paa Grund af disses Ubundenhed, deels ved Udsigten til Bindning. Men siden Jernbanen blev fuldenbt, have Mange af det amerikanske Folk reist berop og seet med egne Øine; disse Tourister have i Utah fundet det frebeligste, det dristigste Folk paa hele Continentet; de have været kloge nok til at domme Træet efter dets Frugter. De indsaae, at et Folk, der er henfalden til Løssagtighed, som der siges, kan ikke anlægge Fabrikker og gjøre Landet til en frugtbar Ager; at en Nation, der bestaaer af lutter Tyve og Mordere, kan ikke leve i fuldstændig Afholdenhed fra spirituose Drikke og blive verdensberømte for sine Meierier, Frugthaver, Kjøkkenhaver osv. Et raadent Træ bærer ikke saadanne Frugter som Udruelighed, Flid, Orden og Christelighed.

Herr Ordfører, de, som have været saa taalmodige og velvillige at følge mit Foredrag saa langt, ville have forstaaet, at mit Formaal var efter bedste Evne at paapege:

sekretærens Contoir, hvilke alle ere fuldkommen Orden.

Med Agtelse Deres ærbødige
A. Cumming,
Gubernur over Utah.

Til
Statssekretær Lewis Cass,
Washington City.

1. At ifølge Grundloven ere vi berettigede til Bestyttelse i den frie Udøvelse af vor religiøse Tro;

2. at Egtetabets udgjør en væsentlig Deel af vor Religion;

3. at hvad dets Gyldighed i kirkelig Henseende angaaer, da ere vi praktisk enige med alle andre christne Troes-samfund;

4. at ifølge Grundloven ere vi berettigede til at nyde Bestyttelse mod enhver Slags Forsølgelse for vore Begreber om Egtetabets, forudsat, at vore Begreber ere grundede paa religiøs Overbeviisning, og hvis vore Anskuelse i saa Henseende ere vildfarende, bør de rettes ved Hjælp af Argumentation og ikke med Magt;

5. at vor Oprigtighed er tilstrækkelig bleven beviist ved Ord og Gjerning og fyrretyve Aars Lidelse, og

6. at dette Udlaft, ved summarisk at ophæve Edførneretten, saavel som i mange andre Henseender, er grundlovstridigt, meningsløst og i aadenbar Strid mod den Religionstolerance, som er et Særkende paa denne Nations og Tidsalderes høie Dplysning.

Det er ikke tilladt, Herr Ordfører, for nogen Mand at oplaste sig til Dommer over en Andens religiøse Tro; dette er en Sag, der vedkommer ene og alene hvert enkelt Individ og hans Gud. An-

svaret herfor kan ikke omstiftes eller deles; det er en Sag, som ligger heelt udenfor Lovgivningens Omraade. Verden er fuld af religiøse Vildfarelses, men Rettelsen heraf er en Opgave for Moralisten, ikke for Lovgiveren. Vor Grundlov sikker enhver religiøs Troende, ligemeget hvilken Gud han boier sig for, ubetinget Bestyttelse. I det Dieblik vi tage os den Ret at bestemme over Sandheden eller Vildfarelsen af Nogens Religion, staae vore grundlovsmæssige Garantier som et Gjøgleværk.

Tre Gange er mit Folk bleven fordrevet ved Pobelvælde, og hver Gang er det kommen stærkere ud af Kampen; men denne Gang bliver Vold foreslaaet i selve Congressen! Det er maaskee Herrens Willie, at vi, for at luttres og sammenbindes end mere, atter skulle underkastes Vold, Lidelse og Blodsudgydelse; hvis saa er, boie vi os ydmygt for ham, i hvis Haand alle Mennekers Skjebne ligger. Hidindtil have vi lidt under Pobelens Vælde, men nu skal Pobelens autoriseres ved en grundlovstridig og tyrannisk Forordning. Hvis dette Forslag vinder Bisald, kan jeg kun sige, at den Haand, der slaaer os, rammer tillige Grundlovens helligste Garantier, og den blinde Samson, som sonderbryder Statens Piller, vil begrave Ben og Fjende tilhobe under Statens Ruin.

Templet.

(Udtog af Hepworth Dixons „Ny Amerika.“)

Hvad Theatret er for det sociale Liv blandt Mormonerne, det er Templet for deres religiøse. Det ene er Symbol paa

Verdens Glæder, det andet minder om den tilkommende Verdens Herlighed. Skuespilhuset er bleven fuldenbt først, fordi

dets Nytte vedrører Ting, som ikke kunne opfattes; Templet reiser sig langsomt, Blok lægges paa Blok med en Omhu og Soliditet, som var det bestemt til at staa evindelig. Disse Mormoner siges at have saameget Religion i deres Blod og Marv, at de til sine Tider godt kunne lægge de religiøse Former tilside.

Templet bliver ingenlunde forglemmt; tvertimod, intet Folk paa Jorden offerer flere Penge til deres Andagsbygninger og Missionsvæsen end Mormonerne. En Tiendebeel af alle Indtægter — og i mange Tilfælde langt mere — gives med Glæde til Kirken; men den første Lante hos en Nyomvendt og den første Instruction af en Vldste er altid, at Arbeide, saavel med Hovedet som med Hænderne, er et Middel, ved hvilket man isølge Guds egen Lov kan rense sig fra Synd og erholde evig Fred. Alle Lidenskaber, som andre Sekter kaste ind i Dagens brændende Spørgsmaal, anvende Mormonerne paa Arbeide. Det er ikke Meningen, at de slye Debatter; de ere tvertimod meget skarpsindige og sinkle til at citere, men de foretrække Spaden og Hakken som det bedste Middel til at bekæmpe Verden med. Det er Aarsagen, hvorfor de trives, hvor ingen Andre kunne leve. De Ingeniører, som engang berettede, at hundrede Settlerer kunde ikke able Tilstrækkeligt til Livets Ophold i hine Dale, toge ikke saameget seil endda, som Mange mente, efter at de havde seet Brigham Youngs Helb. Selv Brieger, den gamle Wahsatch-Fæger, var ikke saa stor en Taabe, som man nu vil gjøre ham til, da han tilbød at give tusind Dollars for hvert Maisax, der kunde avles i Salsjødalen. Hine Kritikkere talte kun om, hvad man kunde vente af sædvanlige Folk under sædvanlige Omstændigheder, og Intet er sandere i Verden, end at almindelige Folk vilde være om-

komne i de Egne. Jorden er saa tør, saa gold, at med al sin Lyft til Arbeide kan en Mormon kun dyrke fire Acres, medens en Hedning ved Missouri og Kansas Floderne med Lethed kan dyrke fyrretyve. Tag bort Mormonernes Driftighed, og Salt Lake City vilde, ligesom Denver nu, blive afhængig af Indiana og Ohio for Næringsmidler.

Men hvem ere da disse arbeidsomme Hellige, som opføre denne Kirkebygning? For sex og tredive Aar siden var der kun sex Mormoner i Amerika, ingen i England, ingen i det øvrige Europa, men nu (1866) findes der 20,000 Hellige i Salt Lake City, 4,000 i Ogden og ligesaa mange i Provo og Logan, og i hele Utah, der tæller 106 Settlementer, hvert bestyret af sin Biskop eller Vldste, er der omtrent 150,000 Sjæle; i de Forenede Stater omtrent 8 eller 10,000; i Storbritannien 15,000; i det øvrige Europa 10,000; i Asien og Sydhavsøerne omtrent 20,000; i det Hele er der neppe mindre end 200,000 Tilhængere af det Evangelium, Joseph Smith prædikede. Alle disse Profelyter ere bundne for Mormonismen i den korte Tid af sex og tredive Aar.

Denne ualmindelige Væxt, og det ovenikjøbet under den bitterste Forfølgelse, er et af de mærkbærdigste Træk i dette mærkbærdige Folks Historie. I saadan kort Tid er det voxet op fra Ingenting til et stort og kraftigt Samsfund. Selv Muhamedanerne, der forkyndte deres Religion med Sværd, gjorde ikke saa forbausende Fremgang, som disse amerikanske Hellige. I lidt over tredive Aar have de vandt en Nation fra Christenheden; de have optaget et Territorium, der er større end Spanien; de have bygget en Stad i Ørkennen, som allerede har flere Indbyggere end Valladolid; de have dannet sig et eget Præstedomme, som

tæller flere hundrede arbejdende Propheete, Præsidenter, Bistopper, Raadgivere og Eldster; de have oprettet en Lov, en Theologi, en social Orden efter deres eget Hoved, der staaer i aaben Strid med alle andre nutidige Religionsystemer.

Om man vilde tælle de Hellige Mand for Mand, ere de allerede et stærkt Folk. Andre Folk tælles pr. Hoved, men disse Folk maae tælles efter Hoved og Hjerte.

Noticer.

I dette Nr. sluttet Eldste Hoopers hyppelige Forsvar for Religionsfrihed. Det er uden tvivl første Gang, at et saa omfattende og kraftigt Vidnesbyrd om det Sidste-Dages store Værk er bleven givet for hiin mægtige Nations Regjering. Den Sindighed og No, den Klarhed og Bestemthed, hvormed dette Forsvar er holdt, har vundet almindelig Paaskjennelse og hæderlig Dmtale af hele den amerikanske Presse, ja selv i England, endssjondt vi ikke kunde vente, at man vilde erkjende vore Principers guddommelige Ophav. Vi have som et Folk opfyldt Herrens Befaling til os at bære et trofast Vidnesbyrd om hans Gjerning for Høie og Lave, Lærde og Læge, Regjering og Folk, og forkaste de det i deres Forstands Blindhed eller deres Hjerters Fordærvelse, vil Herren komme ud af sit skjulte Sted og føre sin Sag igjennem paa anden Maade, thi hans Ord kan aldrig feile.

Som bekjendt fik Dr. Theologiæ Newman det Hverv af Præsident Grant at gjendrive Eldste Hoopers „Forsvar“ i Congressen. Det forsøgte han i en stor Forsamling, bestaaende af Præsident Grant, Vicepræsident Colfax, Cabinetsmedlemmerne, Senatorerne, Repræsenterne, Høiesteretsdommerne og flere andre Celebriteter, men stille sig ifølge Pressens Dom kun daarligt fra sin Opgave. „New York Herald“ berettede for nogen Tid siden, at Brigham Young havde inviteret Dr. Newman til et Besøg i Salt Lake City, hvor han tilbød ham at levere sin Tale for en stor og opmærksom Forsamling af Polygamister med deres Hustruer i vort nye Tabernakel, samt at Hs. Høiærværdighed havde modtaget Tilbudet. Mange af Bladene gjøre sig derfor lystige over Pastorens uheldige Foredrag i Washington, og vi tillade os at hidsætte et Par Udtalelser som Prober paa Stemningen i Staterne. Saaledes siger „Omaha Herald,“ at „Dr. Newman vil blive overtrumpet af Mormonerne i Bibelargumenter, saa sandt som han lever og aander.“ — „Denver News“ siger: „Den ærede Dr. er starr, men han gjorde bedst i at bestemme paa Forhaand, hvorledes han vil forholde sig med det gamle Testamente, ellers vil han ganste vist lide et forsmædeligt og ydmygende Nederlag. Hvis han troer, at Mormonældsterne ere Laaber, tager han hellig feil.“

„The Resolution,“ et Blad, der redigeres af Damer, og hvis Formaal er at hævde Kvindens Rettigheder, siger om dette Forsvar: „Mormonismen har maaskee aldrig haft saa dygtig og kraftig en Talsmand for. I dette Forsvar mod Herr Culloms Udkast, som endnu svæber for Senatet, har Herr Hooper i ethvert Tilfælde lagt den høieste Grad af Dygtighed og Maadehold for Dagen, værdig den rene og helligste Sag. Sandsynligvis ere kun Faa bekendte med, hvilken kraftig Understøttelse Bibelen yder Polygamiet. Der er især et Træk i Culloms Udkast, som maa vække Uvillie og Indignation hos enhver Forkjæmper for Kvindens Rettigheder, og det er Forslaget om at berøve vore Søstre i Utah deres Stemmeret, som den territoriale Regjering dersteds nylig har stjenket dem.“

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Til de Hellige i Skandinavien. Hilsen.

Som en Folge af min Bestikkelse af det øverste Præsidentkab over Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Zion til at overtage Bestyrelsen af den skandinaviske Mission efter min Forgjænger Præsident Jesse N. Smith, har jeg forladt mit Hjem, min Familie og mine Venner i Ephraims fredelige Dale og befinder mig nu efter syv Aars Fraværelse atter i disse Lande for at virke for Sandhedens Sag og Evangeliets Udbredelse.

Bed at overtage de ærefulde og ansvarlige Pligter, der følge Bestyrelsen af Herrens Sag i disse Lande, føler jeg tilfulde min Svaghed, og haaber, at de Hellige ville opholde mig i deres Tro og Venner, saa at Viisdom maa vorde mig forundt af min himmelske Fader til at udføre enhver Pligt til hans og hans Tjeneres Tilfredshed, der udsendte mig.

Saa snart jeg er bleven tilstrækkelig sat ind i Forretningsgangen i „Stjernenens“ Contoir, er det min Agt at besøge de forskjellige Conferencer i Missionen og gjøre mig bekendt med det lokale Præstedomme og de Hellige i Almindelighed for desto bedre at sætte mig ind i, hvilke Raad og Instruxer, der bør gives fra Tid til anden.

Til Conferencepræsidenterne, de omreisende Ældster, Forstanderne og Alle, som ere ordinerede til det hellige Præstedomme, vil jeg sige: Der paahviler Eder, Brødre, et stort og helligt Ansvar som Guds Tjener, kaldede til at arbejde i Viingaarden og forrette Evangeliets Ordinanacer, hvorfor jeg indstændigen paalægger Eder at være ydmyge, trofaste og nidkjære; bær et sandru Vidnesbyrd om hvad I have annammet, og viis Eders Omgivelser et sølgeværdigt Exempel i al Eders Wandel, saa det maa siges om os efter endt Arbejde i disse Lande: Vel gjort, Du troe Tjener.

Bed Afreisen fra mit Hjem ønskede mange af Eders Venner og Slætninge i Zion, at jeg skulde bringe Hilsen til Eder. De have ikke glemt deres Kjære i Ud-

spredelsen, men bede og arbejde for Eders Udfrielse af Babels Trældom. Vær derfor ved godt Mod, Sødkende, og spar saameget som muligt af Eders Fortjeneste, at I med nogen Understøttelse af de Hellige hjemme snart kunne see Eders Befrielsesdag.

Det skal være mig en Glæde til enhver Tid at modtage Meddelelser fra Conferencepræsidenterne om deres respektive Virkefredse og andre Sager, som maatte være af Interesse for dette Contoir.

Maa Herren velsigne Eders Arbejde og krone Eders Bestræbelser med Held, og bevare Eder ubesmittede fra Synd, er mit inderlige Ønske og Haab.

Eders Medarbejder i Guds Sag
W. W. Cluff.

Emigranternes Afreise.

Præsident Jesse N. Smith, Eldsterne C. D. Fjeldsted, James Jensen, M. Mortensen, Samuel Pedersen, Carl Larsen, E. S. Pehrson, John H. Hougaard og L. P. Borg afreiste herfra til Hull den 15de Juli om Aftenen med det engelske Dampskib Milo, paa Veien til deres Hjem i Vestens Bjerge, ledsagede af 348 standinaviske Hellige.

Eldste Laurig Larsen afreiste nogle Dage tidligere, da han havde Forretninger at varetage i England.

Broder Smith har bestyret denne Mission i næsten to Aar og har været en flittig og nidkær Arbejder for Guds Værk og vor hellige Religions Grundsætninger, saavel i Ord som Gjerning. Hans ydmyge og beskedne Aand har inspireret de Eldste og de Hellige med sand Hengivenhed for Sandhedens Sag og vundet ham selv Alles Hoiagtelse og Kjærlighed. Han efterlader sig her et Minde, som aldrig vil glemmes, og vi ønske ham og Brødrene, der følge ham, en lykkelig Reise til vort trygge Bjerghjem hiinsides Havet.

De Brødre i Utah, til hvem dette Nr. af „Stjernen“ bliver sendt, anmodes godhedsfuldt om at overtage Agentstabet for samme i deres Kredz, samt at bruge deres Indflydelse for Udbredelsen af vort Organ blandt de standinaviske Hellige derhjemme.

Prisen pr. Aargang er 2 Dollars Greenbacks, hvori Postportoen er indbefattet. For ti Suppskribenter erholder Agenten et Exemplar frit. Betalingen maa altid erlægges forstudsvis.

Eldste Robert L. Campbell i Historian Office, Salt Lake City, har velvilligt paataget sig at være vor Hovedagent for „Stjernen“ i Utah.

Prøvelser.

Af Tidste Orsøn Gyde.

Der staaer skrevet, at „Alt, hvad der kan rystes, skal rystes, paa det at det Uroffelige kan blive tilbage.“ Græshopperne have ved deres Udelæggelsevne rystet nogle Individers Tro og de tænke paa at forlade vort Territorium. Kan Græshoppernes Komme forandre en evig Sandhed? Hvis to og to var fire før deres Komme, er det ikke ligesaa efter deres Komme? Eller kan deres Tilintetgjørelse af vor Sæd gjøre Sandheden af vor Religion til Løgn? Har ikke han, som sender det Gode, ogsaa Ret til at sende det Onde? og hvis vi ikke beklage os over det Første, have vi saa Ret til at knurre over det Sidste?

Forgjæves ville de, hvem Herren har ifinde at revse, forsøge at flye for hans tugtende Haand, thi siger Psalmisten: „Vilde jeg tage Morgenrødens Vinger og flye til det yderste Hav, see, da er Du der, og reder jeg min Seng i Helvede, da er Du ogsaa der.“ Grindre, hvorledes Job blev prøvet og hvorledes han mistede Altting, og det uagtet han var saa god en Mand som Noget, men efter udfalden Prøve gav Gud ham rundelig Erstatning for alle hans Lidelser og Tab, og mon ikke vor Gud ligesom fordem „kan give os Aarene igjen, som Græshoppen, Oldenborren, Kornormen og Raalormen aade, hvilke vare min store Hær, som jeg havde sendt paa Eder?“ (Soel 2, 25.) Burde ikke en Hjemføgelse af disse Insekter hellere styrke end svække vor Tro? Vi glæde os over Prophetiernes Opfyldelse, naar de ikke skade vore egne Interesser, og søle vor Tro meget styrket derved, og da disse Insekters Komme ogsaa er en Opfyldelse af Oldtidens Prophetier, hvorfor glæde vi os ikke ligesaa

meget derover? Hvis alle Prophetier, der tjene vore Interesser, bleve opfyldte, og ingen af dem, der vare af modsat Charakter, havde vi da ikke Aarsag til at betvivle Rigtigheden af den Stilling, vi indtage? Hvilken Familiefader har aldrig behøvet at revse og straffe sine Børn? Og er han ikke ligesaa meget deres Fader, naar han revser som naar han velsigner? „Dersom I lide Revselse, handler Gud imod Eder som mod Børn; thi hvo er den Søn, som Faderen ikke revser? Men dersom I ere uden Revselse, i hvilken Alle ere blevne deelagtige, da ere I uægte Børn og ikke ægte.“ (Heb. 12, 20.)

Jeg troer, at vor Egentjærlighed, Verdslighed, Stolthed, Modesyge osv. har bevæget Herren til at sende os vor nuværende Lugtelse. Jeg erkender hans Haand og søler til at ydmyge mig for ham; jeg agter at omvende mig og gjøre bedre. Ligemeget hvor god jeg kan have været hidindtil, er der al Grund til at blive endnu bedre, og jo Flere, der komme til en lignende Slutning, jo lykkeligere ville vi blive. Alt dette burde vi gjøre af Kjærlighed til det Gode og ikke af Frygt for Straffen, og dog maa jeg sige, at hvis vi ikke forbedre os i vor Vandel, er jeg bange for at værre Ting ville ramme os.

Jeg har ikke mindste Tilboielighed til at kurtisere Verden for at vinde dens Velvillie og Ære, ei heller at gjøre Noget, som kan paadrage mig dens retfærdige Brede; men desuagtet glæder det mig, at Mænd fra Verden komme herop til Zion og see med egne Øine, hvad vi ere, og jeg er taknemmelig til Gud at han har givet vor store Leder Viisdom til at forsvare vor Religions hellige Grund-

sætninger i enhver Genre. Medens Apostaterne og de Bantroer forbande eller ignorere Guds Præstedømme paa Jorden, føler jeg til at velsigne og ære det, og min Bøn er, at det maa stadig vedblive at gyde Glands og Lys paa den Sti, der

fører tilbage til vor himmelske Faders Bolig, og naar Sol, Maane og Stjerner engang ophøre at skinne, maa hans Præstedømme da være vort Lys evindeligen.

Correspondance.

Amerika.

Soda Springs, Utah, den 11te Juni 1870.

Kjære Broder George D. Cannon.

Da en Express skal afgaae herfra imorgen tidlig, har jeg kun liden Tid til Brevskrivning. Den 6te Juni kjørte Præsident Young med Selstab til Bear River City, hvor vi afholdt Forsamling. Dette Settlement tæller 65 Familier. Præsident Young, Daniel H. Wells og Brigham Young jun. prædikede og gav mange gode Raad til de Hellige dersteds. Derpaa reiste vi til Bear River Bro, hvor vi nøde godt af Broder Benjamin Hamptons Gjestfrihed; her spiste vi til Middag. Derpaa kjørte vi til Portage, hvor vi afholdt Forsamling; Udbsterne Wells, John Taylor, Woodruff, F. D. Richards og Præsident Young talte til Folket.

Den 7de kjørte vi til Malab City og afholdt Forsamling i en stor Løvsal, hvor Taler leveredes af Wells, Taylor, Woodruff, Brigham Young, jun., og vor Præsident. Efter Gudstjenesten indtog vi vor Middag og reiste derpaa tilbage til Portage, hvor vi overnattede.

Den 8de kjørte vi op paa Toppen af Bjergtjeden, der stiller Malab fra Cache Valley, hvor vi nøde en herlig Udsigt over Malab Dalen. Derpaa begyndte Nedstigningen til Cache Dalen, hvor vi ankom til Newton Kl. 12. Her

afholdtes ligeledes Forsamling, ved hvilken Leilighed Lorenzo Snow og John Taylor prædikede. Derefter reiste vi til Clarkston, hvor Præsident Young talte om forskellige Sager vedrørende de Helliges Nedsettelse og Ophold der; mange fortræffelige Raad gaves. Efter Forsamlingen toge vi tilbage til Newton og holdt atter Forsamling i Løvsalen, hvor Taler holdtes af Indianertolken Dimick W. Huntington, Præsident Young og Broder W. Penrose.

Den 9de forlode vi Newton, kjørte omtrent 6 engelske Mil og besøgte en besynderlig Brønd der i Eggen; den er omgivet af en svær Steenmuur, er omtrent 40 Fod i Gjennemsnit og 10 Fod dyb. I dens Vand, der er grønagtigt og sidet, lever en Slags Reptilier, der ere fra 5 til 8 Tommer lange, have fire Been som en Dagle og desuden nogle Udvækter paa Hovedet, der ligne Horn, naar de ere i Vandet, men som falde sammen, naar de løstes op af Vandet. Vi fangede flere af dem for at undersøge dem nøiere og kastede dem derpaa atter ud i Brønden. Vi reiste videre til Weston, omtrent 10 engl. Mil fra Brønden, hvor atter Forsamling afholdtes og Taler leveredes af Præs. Young og Wells. Efter

Middagen kjørte vi til Clifton, hvor vi opholdt os i nogle Minutter og fortsatte derpaa Reisen til Dgford, hvor L. Snow, Woodruff, Taylor, Robert T. Burton, Wells og Præs. Young talte til Forsamlingen.

Der er sytten Settlementer i Cache Valley. De Settlementer, vi hidindtil have besøgt paa denne Tour, ligge paa den vestlige Side af Dalen, og er ikke tidligere bleven besøgt af Præs. Young med Selstab.

Den 10de forlode vi Dgford tidligt om Morgenen og kjørte i sex Timer ad en ujevn, stug Bjergvei, og hvilte til Middag et Par Timers Tid ved en Strøm ved Raven Lille Portneuf Creek. Efter et to Timers Ophold her, kjørte vi videre og ankom til Soda Springs Kl. halv syv om Aftenen, efter at have reist 65 engl. Mil paa den ujevne og meest klippesulde Vei over Bjergene, vi nogensinde havde passeret i dette Territorium, men baade Heste og Folk slap velbeholdne fra dette anstrengende Stykke Arbeide. Reiseselskabet bestod af omtrent et halvt hundrede Menneſter og tre og tyve Vogne.

Da vi ankom til Soda Springs, traf vi Brødrene Charles C. Rich og David P. Kimball med 50 Mand, 7 Bagagevogne og Hornmusikken. De havde opreist to store Telte til vor Modtagelse samt paa Præs. Youngs Regning et godt Blothuus af hugget Lømmen med godt

Brædegulv, Døre, Vinduer osv. med en indvendig Størrelse af 22 Fod i Længden og 18 Fod i Bredden. Det var fortræffelig stillet til Spisestue for Reiseselskabet, der har ifinde at opholde sig her til paa Mandag.

Vor Reise er hidtil tilbagelagt uden Uheld og Alle nyde udmærket Sundhed. Da jeg reiste hjemmefra, var jeg temmelig medtagen af en stærk Forkjølelse og en daarlig Hals, men jeg kom mig snart, og er nu fuldkommen rask.

Vi maalte Veien med et Hodometer*), indtil det gik istykker. Lærdommene, givne paa denne Tour, ere af samme Slags som dem, der ere bleve forkyndte for de Hellige i de andre Settlementer. Herrens Aand har været med os og vi ere bleve opbyggede og velsignede i høi Grad.

Tilbærelsen af Bear Lake Uhyrene er nu hævet over enhver Tvivl hos dem, der ere bekendte med de Omstændigheder, under hvilke de siges at være sete. For nogle Dage siden havde tre Brødre i en Baad nær seilet paa en af dem, der laa ganske stille i Vandkorpen.

Vi afholde Forsamling her imorgen.

Deres Broder
Wilford Woodruff.

*) Et Maaleinstrument, der sættes paa et Vognhjul.

Salt Lake City, den 15de Juni 1870.

Ældste John Jaques, „Mill. Star's“ Contoir.

Kjære Broder!

Deres Brev af 17de f. M. er rigtig fremkommen og læst med megen Interesse.

Præs. Young og Wells ere i denne Tid paa en Tour til de nordlige Settlementer og ere for Diebliffet i Bear Lake

Valley. De have besøgt Soda Springs og vore Sødftende i det sydlige Idaho. Jeg ledsagede dem saalangt som til Brigham City, hvor vi afholdt en udmærket Forsamling. Omtrent 150 Brødre og Søstre fra Salt Lake City vare tilstede og en stor Sammenstemmen af Hellige fra Omegnen, saa jeg antager, at der var henved 4,000 Personer nærværende. Præsident Young med Selskab ventes hjem omtrent den 25de dennes.

Theatret i Salt Lake er atter bleven aabnet hver Lørdag Aften. — Vor driftige Medborger Broder John W. Young har faaet samlet et smukt Udvalg af levende Dyr og Fugle, ligeledes Mineralier, Forsteninger, Antikviteter og Prøver paa forskjellige Produkter, der skrive sig fra Utahs Natur og Industri, hvilket han foreviser i vort unge Menageri og Museum. Det er allerede af videnskabelig Interesse og nok værd et Besøg af Enhver, der gæfter vor By. Det er ikke blot til Fornøielse, men ogsaa belærende.

Daab for de Døde forrettes hver Onsdag i Døbefonden. Desere Universitet har oprettet to Klasser her i Byen og en i Provo, som alle gjøre forønkst Fremgang. Mangelen paa Penge som et Byttemiddel føles haardt i alle vore Settlementer. Vore Handelsforeninger gjøre gode Forretninger og i det Hele taget til de Helliges Tilfredshed. I Brigham City er et stort Garveri og Uldspinderi under Opførelse paa Byens Handelsforenings Regning. For nogle Dage siden blev Grundstenen til et Uldspinderi i Provo lagt af Biskop Smoot; det bliver bygget af et Actieselskab.

Gouverneur Schaffer er reist til Staterne for at bivaane sin Hustrues Begravelse. Han er meget svagelig, men ventes at komme hertil igjen med sine Børn og sin Svigermoder. Han synes at være

altfor nær Graven til forsællig at skulle gjøre sig til et Redskab i deres Haand, som med Rænker søge at komme et uftvildigt og fredelstende Folk til livs eller at undertrykke vore religiøse Rettigheder. Tiden vil vise det. Han er ubekjendt med, hvorledes et Territorium skal regjeres, men jeg er vis paa, han reiste herfra med bedre Følelser for dette Folk end Tilfældet var, da han kom. Skulde Culloms Udkaft blive Lov, vil Herr Schaffer blive bestormet af en Sværm hungrige Embedsægere, der, ligesom Nabsfuglene, følge en Vøffelhjort og vente paa at en udsat Stakkel skal styrte, søge en Leilighed til at mæste sig paa de Sidste-Dages Helliges Beføstning.

Congressen synes forresten at sætte vore Fjenders Taalmodighed paa en haard Prøve ved at udsætte Behandlingen af Culloms Bill saa længe. Den Complot, som fabrikerede Culloms Bill, er meget ilde tilmode over dette Moleri, og har derfor rettet sin Uvillie imod vor constituerede Gouverneur Mann og Overdommer Wilson, og man har udvirket hos Præsident Grant disse Mænds Afstedigelse; der mangler nu blot Senatets Samtykke.

Græshopperne have gjort et slemt Indhug i vort Territoriums Grøde. De, der udklæddes her, have nu faaet Vinger og ere næsten alle floine bort, men vi ere udsatte for naarsomhelst at faa nye Sværme hertil, mere graadige end deres Forgjængere. Sanpete har lidt mest, da saagodt som al Sæden der er ødelagt. Cache Valley har sluppet temmelig godt fra dem, men næsten alle Settlementer have lidt mere eller mindre.

En stor Mængde Reifende bivaaner vor Gudstjeneste hver Søndag. De udtale Alle deres Forbauselse over vor Byes Skjønhed og Orden, rose vort Orgel og

Sangchor og drage bort med en gunstig fortælle Sandheden om os, naar de ere Mening om os; men Mange glemme at vel borte herfra. Deres hengivne Broder
George A. Smith.

Washington, den 6te Juli 1870.

Min kjære Broder William W. Cluff.

Da Broder Hooper idag sender Dem flere. Tullidge er kommen her til Washington, hvor han skal holde Forelæsning over Utah-Tilstande i Dr. Newmans Kirke imorgen Aften. Jeg har talt med ham mange Gange. Han kaster Alting overbord — Mormonisme, Christendom, Christi Forsoning osv. og er med et Ord fuldkommen vantro. Hvad han vil sige i denne sin Forelæsning begriber jeg ikke. Han er selden i Hænderne paa vore bittreste Fjender og de ville naturligvis bruge ham som Skyndebul, men det gjor forresten ligemeget, thi de kunne Intet udrette i denne Congres, da Congresen fremdeles holder fast ved den tagne Beslutning at slutte sit Møde den 15de dennes, saa med Guds Hjælp ville Broder Hooper og jeg om ni Dage befinde os paa Veien til vort dyrebare Hjem mellem Bjergene; vi tælle Dagene og Timerne med Utaalmodighed, da vi skulle slippe ud af dette Fængsel.

Da Broder Hooper idag sender Dem flere. Tullidge er kommen her til Washington, hvor han skal holde Forelæsning over Utah-Tilstande i Dr. Newmans Kirke imorgen Aften. Jeg har talt med ham mange Gange. Han kaster Alting overbord — Mormonisme, Christendom, Christi Forsoning osv. og er med et Ord fuldkommen vantro. Hvad han vil sige i denne sin Forelæsning begriber jeg ikke. Han er selden i Hænderne paa vore bittreste Fjender og de ville naturligvis bruge ham som Skyndebul, men det gjor forresten ligemeget, thi de kunne Intet udrette i denne Congres, da Congresen fremdeles holder fast ved den tagne Beslutning at slutte sit Møde den 15de dennes, saa med Guds Hjælp ville Broder Hooper og jeg om ni Dage befinde os paa Veien til vort dyrebare Hjem mellem Bjergene; vi tælle Dagene og Timerne med Utaalmodighed, da vi skulle slippe ud af dette Fængsel.

Alting er roligt og fredeligt i Utah. Udsigten til en god Høst er langt bedre end man formodede, da Sæden har gjort gode Fremstribt i de sidste Par Uger. Græshopperne ere næsten aldeles gaaede væk, og man antager, at der er tilstrækkeligt Brødstof i Utah til Folkets Behov. Sæden i Cache Valley har aldrig staaet saa godt og lovende som iaar.

Der er opstaaet Uenighed mellem Lederne af „den nye Bevægelse“ eller Godbe'iterne, saa at flere af deres fornemste Mænd have traadt ud, saafom Edward Tullidge, Joseph Salisbury, Scott og

Broder Staines er endnu i New York. Br. Carrington, Heber Young og C. Jacobs ankom til New York den 27de Juni med det samme Dampskib, der tog Dem og Deres Rejsefæller til Europa, og reiste samme Dag videre med Toget.

Maa Gud velsigne Dem i Deres Arbejde og forunde Dem god Helbred, er mit saavel som Br. Hoopers inderlige Ønske.

Deres hengivne Ven

John T. Caine.

Nyheder fra Utah.

I Vinters vedtoges af Legislaturen i Salt Lake City at give Kvinderne i Utah Stemmeret i politisk Henseende. Culloms Bill (Lovforslag) forklarer denne Lov, i hvilken Anledning en stor Forsamling af Damer, der ivre for Kvindens Rettigheder og Stemmeret, sammentraadte i New York midt i Juni Maaned, hvor der vedtoges, at „vi protestere paa det Høitideligste mod det i Senatet fremlagte Udkast, der har til Hensigt at berøve Damerne i Utah deres Stemmeret som et Middel imod Polygamiet, da det er uretsfærdigt og et skjændigt Brud paa indrømmede Rettigheder.“

Præsident Young tilligemed et stort Selskab af Hellige besøge i denne Tid de nordlige Settlementer i Utah, hvor han allevegne maa holde Taler for Folket, der hilse ham som en Fader og Belgjører i Ordets fuldeste Betydning.

Den 20de Juni vare de fleste Græshopper fløine væk fra vort Territorium, og hvis ikke nye Sværme komme dertil snart og lægge Wg, haaber man at være næsten fri for denne Plage næste Aar. Mod Forventning vil Høsten blive bedre end man troede, og Utah antages at have avlet Nok iaar til eget Forbrug.

Broder John W. Young har atter taget Skridt til at imødekomme et af Folket længe næret Ønske, ved Anlægget af et Fornøielsessted — et vorrende Tivoli — i Nærheden af Farmington, omtrent 3½ dansk Mil fra Salt Lake. Søndagstogene have været overfyldte af Lyttræisende til dette Sted i den senere Tid.

Indianer-Høvdingen Kanosh fik sin lille Finger revet af med et Nib, hvormed han søgte at tæmme en vild Hest.

Ældste R. B. Morris ankom fra Staterne den 17de Juni. En Bande Indianere, circa 300 Mand, satte over Plattfloden den 15de og flere holdt midt paa Banen. Da Lokomotivføreren troede de havde Ondt i Sinde, satte han Damp paa og rendte over tretten Mand og ligesaa mange Heste. Morris siger, at Hjulene faae forfærdelige ud, da de vare fulde af Blod, Kjødstumper, Haar osv.

Blandinger.

Pladsen tillader os kun ganste korteligen at berøre den store Begivenhed, som for Dieblicket lægger Beslag paa Alles Opmærksomhed, nemlig den forestaaende Krig mellem Frankrig og Preussen. Den blev formelt erklæret af Frankrig den 15de Juni. Aarsagerne til samme ere mange, men Hovedgrunden er Frygten for Preussens tiltagende Magt og Indflydelse i Europa, som den franske Regjering føler sig kaldet til at stække, for at bevare „den europæiske Ligevægt.“ Hvorvidt Danmark vil benytte denne Leilighed til at gjenerhverve Slesvig, er vanskeligt at sige; dog rufter man sig her saavel som i mange andre Stater, der for Dieblicket staae udenfor Kampspørgsmaalet.

Drammen i Norge har for nogen Tid siden atter været hjemsogt af to store-

Ildsvaader med fire Dages Mellemrum, hvorved mellem 2 a 300 Huse lagdes i Afte. Denne Gang var det Strømsø og Tangen, som bleve offrede.

I Constantinopel udbrod der den 5te Mai en voldsom Brand, som fortærede 8,000 af de prægtigste og rigeste Huse i Forstaden Pera. Der siges, at over 1200 Mennesker omkom i Luerne. Et af de mest hjerteskjærende Syn var en Dame, som kom løbende med en Bylt og takkede Gud, fordi det var bleven hende forundt at redde sit Barn, efter at have kastet Solvtoiet i Brønden; men ved at see ned paa Bylten opdagede hun, at det var Solvtoiet hun holdt i sine Arme — hendes Fortvivlelse var grændsesløs.

Bore Emigranter ankom lykkelig til Hull Mandagen den 18de Juli Kl. 6 $\frac{1}{2}$ Aften. Kl. 1 samme Nat afgik de med Toget til Liverpool, hvor de ankom Tirsdag Morgen Kl. 8. Onsdag Morgen indskibedes de paa Dampskibet Minnesota, der affeilede til New York samme Dags Eftermiddag. Ida Kirstine Duxen, 7 Aar gammel, døde paa Fernbanen og blev begravet i Liverpool. Hun havde været syg i længere Tid. Br. S. H. Berg fra Aalborg Conference maatte blive tilbage i Liverpool, da hans Barn var sygt og Doktoren forbad dem at gaae med. De ville rejse med et af de senere Skibe. Den 21de forløb „Minnesota“ Queenstown i Irland, det sidste Sted man seer Land i Europa. Deilig Veir; kun lidet Søsyge.

I n d h o l d.

	Side.		Side.
Forsvar for religiøs Frihed (sluttet)	321.	Prøvelser	330.
Templet	325.	Correspondance	331.
Noticer	227.	Nyheder fra Utah	335.
Redaktionens Bemærkninger (Til de Hellige i Sandinavien. Hilsen)	328.	Blandinger	335.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.

Trykt hos F. E. Bording.